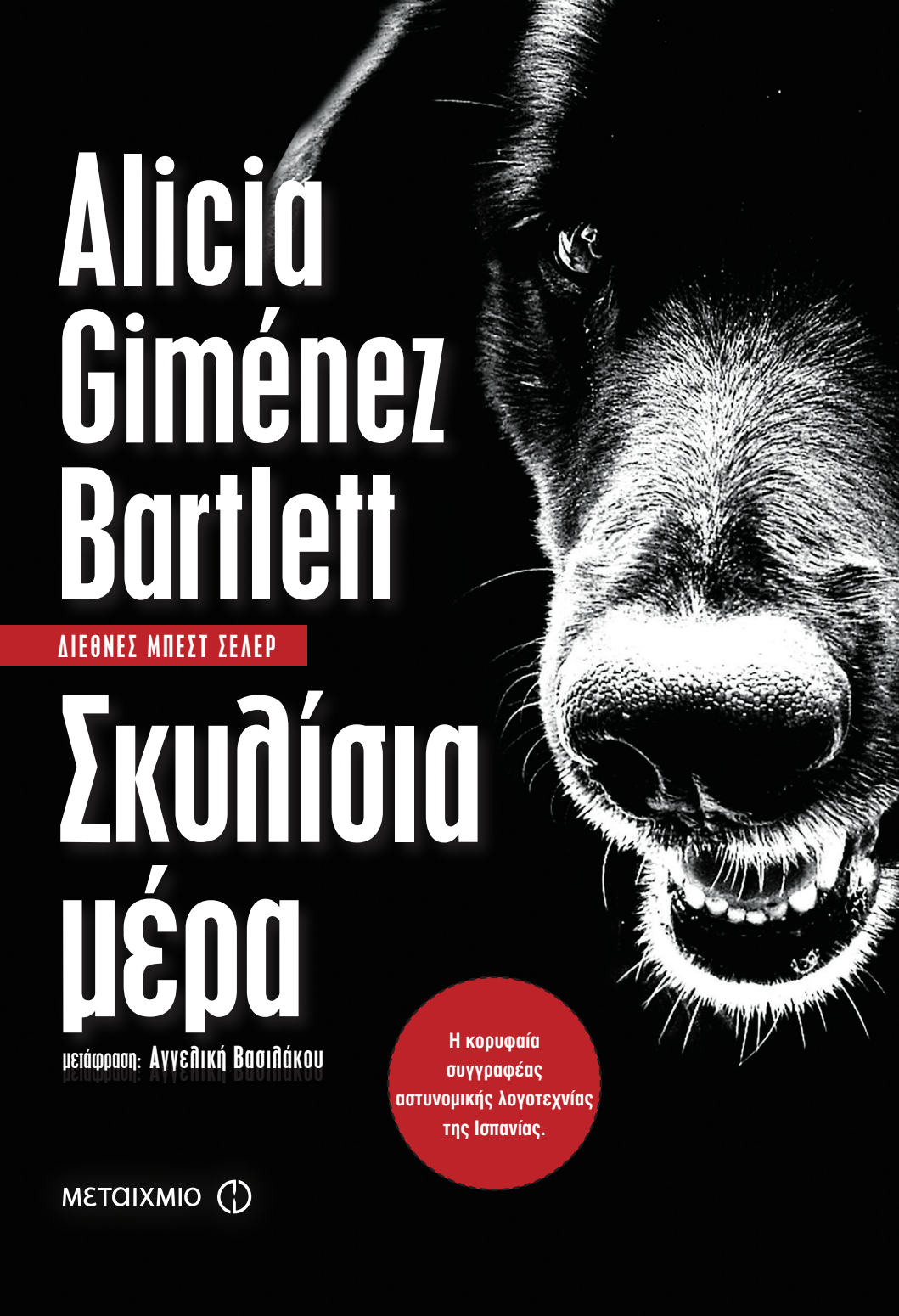

Alicia
Giménez
Bartlett

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Σκυλίσια μέρα

μετάφραση: Αγγελική Βασιλάκου

Η κορυφαία
συγγραφέας
αστυνομικής λογοτεχνίας
της Ισπανίας.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ηπερίεργη μέρα απ' το πρωί φαίνεται. Ξυπνάς, τινάζεις από πάνω σου τον ύπνο, σηκώνεσαι, βάζεις καφέ... κι ωστόσο η αίσθηση που σε κυριεύει υπερβαίνει το σχήμα της μέρας. Το βλέπεις, δίχως να κοιτάξεις. Μετά η κάθε σου κίνηση επιβεβαιώνει ουσιαστικά την προφητεία. «Κάτι θα συμβεί» ψιθυρίζεις με όλο σου το είναι σε εγρήγορση, ανοιχτό στο απρόοπτο, δύσπιστο στην πραγματικότητα. Εκείνο το πρωί, το δίχως άλλο ένα πρωινό σαν όλα τ' άλλα, έπεσα πάνω σε μιαν ηλίκιωμένη γειτόνισσα. Με χαιρέτησε κι αμέσως μετά επιδόθηκε σ' έναν ατέλειωτο μονόλογο για να με πληροφορήσει, τελικά, πως το τωρινό μου σπίτι στο Πομπλ Νου¹ ήτανε κάποτε πορνείο.

Μετά από κείνο το ιστορικό στοιχείο βρέθηκα για αρκετή ώρα να περιεργάζομαι το σπίτι μου. Προσπαθούσα μάλλον να πιάσω κάποιον απόηχο απ' τα περασμένα πάθη που βιώθηκαν κάποτε μέσα σ' εκείνους τους τοίχους. Τίποτα, η ανακαίνιση μάλλον παραήταν δραστική· πιθανότατα οι οικοδόμοι έχτισαν κάθε ίχνος λαγνείας και οι μπογιατζήδες κάλυψαν κάθε σημάδι του έρωτα. Και, ίσως, αναζητώντας τα ίχνη εκείνου που υπήρξε κάποτε μπορντέλο, ασυναίσθητα εξέφραζα και την επιθυμία να βιώσω νέα ερεθίσματα. Δεν θα με εξέπληττε. Εδώ και δύο χρόνια η δουλειά, το διάβασμα, η μουσική, η κηπουρική υπήρξαν η μοναδική μου ενασχόληση. Ούτε κι αυτό, βέβαια, με προβλημάτιζε ιδιαίτερα· μετά από δύο διαζύγια συμφιλιώνεται κανείς

ακόμα και με την πλήξη. Αναμφισβήτητα όμως, η αποκάλυψη της πρότερης χρήσης του σπιτιού με ταρακούνησε τόσο πρώτη φορά στα δύο χρόνια, που αναρωτήθηκα μήπως υπερέβαλα με την πολυσυζητημένη μοναξιά μου.

Αυτό ήταν ένα νοερό χτύπημα χωρίς άμεσο ή σοβαρό αντίκτυπο στη ζωή μου. Εφόσον είχε αναλάβει μέχρι τώρα το πεπρωμένο να κατασιγάσει τις ορμές, η μοίρα μου έδειχνε ότι θα παρέμενα αρκετό καιρό νηφάλια. Σίγησαν μέσα μου τα ενοχλητικά ερωτήματα παθών αλλοτινών χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια· το έκανα μάλλον μηχανικά, αφού όλη μου την ενέργεια την απορροφούσε η δουλειά. Πολλοί φάκελοι για ταξινόμηση στο Τμήμα Τεκμηρίωσης; Μα αυτό ουδέποτε απέσπασε την προσοχή μου για περισσότερο χρόνο απ' τον αυστηρά προβλεπόμενο. Μας είχαν αναθέσει μια καινούργια αποστολή. Κι αυτό εξηγούσε το αλλόκοτο αίσθημα του πρωινού περισσότερο κι απ' το σοκ του φασματικού πορνείου. Δεν ήταν παρά μια υπόθεση ρουτίνας, οφείλω ν' αναγνωρίσω, όμως, πως στο τέλος περιπλέχτηκε τόσο, ώστε να καταγραφεί στα αρχεία της Αστυνομίας σαν ένα πρωτοφανές, άνευ προηγουμένου περιστατικό.

Να προσθέσω μόνο πως ως τότε, παρότι ο υπαστυνόμος Γκαρθόν κι εγώ ήμασταν ήδη πολύ καλοί φίλοι, συχνάζαμε μόνο στο μπαρ απέναντι απ' το αστυνομικό τμήμα. Η φιλία μας, περιορισμένη πάντα σε επαγγελματικά πλαίσια, δεν περιλάμβανε εξόδους για δείπνο ή κινηματογράφο που θα βοηθούσαν να γνωριστούμε καλύτερα. Ωστόσο, εκεί, σ' εκείνο το μπαρ της συμφοράς, είχαμε πει τόσο καφέ μαζί, ώστε να διώξουμε τον ύπνο των μοναχών ενός ολόκληρου βουδιστικού ναού.

Ο Γκαρθόν δεν έδειξε να ενθουσιάζεται με την αποστολή που μας ανέθεσαν, χάρηκε, όμως, που θα μοιραζόμασταν ξανά λίγη δράση. Και όπως συνήθως, μας εμπιστεύονταν επειδή οι άλλοι

συνάδελφοι ήταν πολύ απασχολημένοι. Πρέπει να ήμασταν πολύ βαριεστημένοι για να συμβιβαστούμε με κάτι που αρχικά έμοιαζε με «υπόθεση ρουτίνας». Αλλά ούτε και ο τρόπος με τον οποίο τέθηκε το ζήτημα του προσέδωσε μεγαλύτερη βαρύτητα. «Ένας τύπος» είπε ο διοικητής «που έφαγε ένα γερό χέρι ξύλο». Σίγουρα εκείνη η έρευνα δεν απαιτούσε ως επικεφαλής κάποιο αστέρι της Σκότλαντ Γιαρντ· υπήρχαν, όμως, τουλάχιστον τρία ερωτήματα στα οποία μπορούσε να εστιαστεί: Πρώτον, ποιο ήταν το χωρίς χαρτιά θύμα; Δεύτερον, γιατί το χτύπησαν; Και, τρίτον, ποιος το χτύπησε;

Αρχικά, όλο αυτό έμοιαζε λες κι έπρεπε να μεσολαβήσεις σε κάποιον καβγά στον δρόμο, όταν, όμως, ο διοικητής πρόσθεσε ότι ο τύπος ήταν σε κώμα στο νοσοκομείο Βαλ ντ' Εβρόν, συνειδητοποιήσαμε πως ο ξυλοδαρμός ήταν ευφημισμός. Μιλούσαμε για σοβαρό ξυλοδαρμό και όχι για έναν απλό διαπληκτισμό μεταξύ μεθυσμένων.

Καθ' οδόν προς το νοσοκομείο, ο Γκαρθόν παρέμενε το ίδιο ευδιάθετος όσο κι όταν μας ανέθεσαν την έρευνα. Φαινόταν τόσο χαρούμενος, λες κι ετοιμαζόμασταν μάλλον για πικ νικ παρά για μια σειρά ανακρίσεων. Ύπέθεσα πως, ώσπου να δει τον σε κωματώδη κατάσταση άντρα, δεν είχε κανέναν λόγο να μην είναι ικανοποιημένος: συνεργαζόμασταν ξανά, όσο ήταν ακόμη σχετικά πρόσφατες οι δάφνες επιτυχίας της πρώτης μας υπόθεσης. Ένωσα κολακευμένη, μιας και δεν μας επιφυλάσσουν όλες οι μέρες το δώρο της φιλίας κάποιου, ακόμα κι αν αυτός είναι ένας κοιλαράς μπάτσος στα πενήντα κάτι.

Το Βαλ ντ' Εβρόν, ένα από κείνα τα εκτρωματικά δημόσια κτίρια της δεκαετίας του εξήντα, ήταν ένα τεράστιο, επιβλητικό, άχαρο νοσοκομείο· κατάλληλο μάλλον για μαυσωλείο παρά για αναρρωτήριο. Ανεβαίνοντας την κεντρική σκάλα, άρχισε να γίνεται αισθητή η γνώριμη πανίδα που συνήθως περιφέρεται στα

νοσοκομεία: απλοί άνθρωποι, ηλικιωμένοι με αβέβαιο βήμα, καθαρίστριες και νοσηλευτικό προσωπικό. Μ' έπιασε σφίξιμο στην ιδέα να χαθώ σ' εκείνες τις τεράστιες εννιαώροφες πτέρυγες ή να μην μπορώ να βρω την είσοδο αυτού του κολοσσού. Ευτυχώς, ο συνεργάτης μου διέθετε στόφα δημόσιου υπαλλήλου, η οποία του επέτρεπε να ξεχωρίζει καθαρά τα απαραίτητα βήματα. Κυκλοφορούσε σ' εκείνους τους διαδρόμους από σκουρόχρωμο μάρμαρο με απόλυτη φυσικότητα. «Πρέπει να μιλήσουμε με τον υπεύθυνο του ορόφου» είπε «να πληροφορηθούμε ποιος παρέλαβε στα Επείγοντα το θύμα». Είχα μείνει άφωνη· λες κι είχαμε πάνω μας κάποιο φυλαχτό, άνοιγαν διάπλατα στο πέρασμά μας οι πόρτες που οδηγούσαν στην αίθουσα του δράκου των παραμυθιών, χωρίς να λαθέψουμε ούτε μια φορά ή να χρειαστεί να γυρίσουμε πίσω. Τελικά, μια ψηλή και δυνατή σαν ντουλάπα νοσοκόμα μάς οδήγησε στον προορισμό μας.

«Δείτε καλύτερα εσείς αυτό τον κακομοίρη όσο εγώ θα ψάχνω την καρτέλα του για να βρω ποιος είχε βάρδια εκείνη τη μέρα».

Μπήκαμε σ' ένα δωμάτιο με τρία κρεβάτια. Ο άνθρωπός μας καταλάμβανε το αριστερό· το συνονθύλευμα των σωλήνων και των καλωδίων που έβγαιναν απ' το σώμα του ανακοίνωνε την αδρανή παρουσία του. Ήταν χαλαρός, ήρεμος, χλωμός σαν πτώμα. Δεν κατάφερα να συγκεντρωθώ στα χαρακτηριστικά του, συνεπαρμένη απ' τη γοητεία που μου ασκούν τα γλυπτά και ιδίως οι ξαπλωμένες φιγούρες. Όταν στέκομαι μπροστά σ' έναν από αυτούς τους πέτρινους όγκους που αναπαριστούν τον Κάρολο Ε΄², τους εραστές του Τερουέλ³ ή τον δούκα της Άλμπα⁴ ένα ρίγος συγκίνησης διατρέχει την πλάτη μου κάνοντάς την άκαμπτη. Παρ' όλα αυτά, εκείνος δεν είχε την παραμικρή σχέση με καμιά έπαρση ή εθνική δόξα. Θύμιζε μάλλον πληγωμένο πουλί ή γάτα που την πάτησαν στην εθνική οδό. Λεπτός, μικροκαμωμένος με παραμορφωμένα τ' απλωμένα κάτω απ' το σε-

ντόνι χέρια, το πρόσωπο πρησμένο απ' τα χτυπήματα και το ένα του βλέφαρο μελανό, ενώ στα χείλια του υπήρχε μια κρούστα ξεραμένου αίματος.

«Εντυπωσιακό» έκανα.

«Του τις έβρεξαν για τα καλά».

«Πολύ αμφιβάλλω αν αμύνθηκε. Σ' έναν καβγά γίνεται φασαρία, θα υπήρχαν μάρτυρες».

«Τι λέει η αναφορά των αντρών της Αστυνομίας Πόλεων;»

«Άτομο άγνωστο, χωρίς στοιχεία αναγνώρισης, βρέθηκε στην οδό Γιομπρεγός, στην περιοχή Καρμέλο, στις τρεις τα ξημερώματα. Κανείς αυτόπτης μάρτυρας. Κανένα στοιχείο ή ίχνος. Μεταφέρθηκε αμέσως στην κλινική του Βαλ ντ' Εβρόν. Εισαγωγή στα Επείγοντα».

«Απόλυτο σκοτάδι».

Ο τύπος είχε σκουρόχρωμα βαμμένα κόκκινα μαλλιά. Για το παρουσιαστικό του δύσκολα μπορούσες να σχηματίσεις μιαν ιδέα. Η νοσοκόμα ξανάρθε με τη συνοδεία του γιατρού που εφημέρευε εκείνο το βράδυ. Μας οδήγησε σ' ένα μικροσκοπικό, ακατάστατο γραφείο. Δεν έδειχνε ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος από την ιδιότητά μας ως αστυνομικών.

«Να σας διαβάσω την καρτέλα του ασθενή» είπε κι έβαλε κάτι γυαλιά με βαρύ σκελετό, ο οποίος έρχονταν σε αντίθεση με τη νεανική του όψη. «Η εισαγωγή έγινε ξημερώματα 17ης Οκτωβρίου. Παρουσίαζε την ώρα αυτή πολλαπλά τραύματα και διάσειση. Αποκλείστηκε το ενδεχόμενο τροχαίου. Ο τραυματισμός του φαίνεται πως οφείλεται σε ξυλοδαρμό με σκληρό και βαρύ αντικείμενο. Μεταφέρθηκε στο χειρουργείο. Βρίσκεται σε κώμα και για ένα διάστημα θα παραμείνει σε καταστολή. Τρέφεται με ορό. Η κατάσταση του είναι σοβαρή».

«Πιστεύετε πως θα ξαναβρεί τις αισθήσεις του;»

Ανασήκωσε τους ώμους.

«Ποτέ δεν ξέρει κανείς. Μπορεί να ξυπνήσει, μπορεί να πεθάνει και αύριο ή να παραμείνει έτσι για μεγάλο διάστημα».

«Τον αναζήτησαν, ήρθε κανείς να τον δει;»

«Όχι ακόμη».

«Αν εμφανιστεί κάποιος...»

«Θα σας ειδοποιήσουμε».

«Και, αν είναι δυνατόν, κρατήστε τον επισκέπτη μέχρι να έρθουμε».

«Μην τρέφετε ψευδαισθήσεις. Εδώ πεθαίνουν τόσοι και τόσοι άνθρωποι και δεν εμφανίζεται ψυχή...»

«Μπορείτε να μας δείξετε τι φορούσε;»

Μας συνόδευσε σε μιαν αποθήκη που έμοιαζε με γραφείο απολεσθέντων αντικειμένων. Τα υπάρχοντα του θύματος βρίσκονταν σε μια πλαστική αριθμημένη σακούλα. Δεν ήταν πολλά: ένα γαριασμένο τζιν, ένα πορτοκαλί πουκάμισο με ξεραμένα αίματα, ένα μπουφάν και μια τεράστια χρυσή αλυσίδα. Τα παπούτσια, ένα ζευγάρι φθαρμένα αθλητικά, ήταν τυλιγμένα χωριστά. Δεν φορούσε κάλτσες.

«Μα τι απαίσιο αντικείμενο, τι κακόγουστο!» αποφάνθηκα κάπως σνομπ.

«Και πώς δεν του την πέσανε να του το αφαιρέσουν; Αυτό το μαραφέτι πρέπει να στοιχίζει μια περιουσία!» συμπλήρωσε ο Γκαρθόν.

Στράφηκα στην υπεύθυνη της αποθήκης.

«Δεν είχε τίποτ' άλλο στις τσέπες του, νομίσματα, κλειδιά;»

Πρέπει να βρήκε πολύ άβολη την ερώτησή μου, γιατί απάντησε ενοχλημένη:

«Ακούστε, αυτά είναι όλα όσα είχε πάνω του, μπροστά στα μάτια σας. Εδώ, κανείς δεν πειράζει τίποτα».

Αφού το είχα τόσες φορές διαπιστώσει. Το να μη θίξεις την περηφάνια του μεροκαματιάρη Ισπανού είναι δυσκολότερο απ'

το να περπατήσεις πλάι στους καταρράκτες του Νιαγάρα και να μη βραχείς.

Στην έξοδο εκείνου του πάλαι ποτέ επιβλητικού μεγάρου βγάλαμε τα πρώτα μας συμπεράσματα. Ο τύπος ήταν περιθωριακός. Κι όποιος τον τσάκισε μπορεί να μην ενδιαφερόταν μεν να τον κλέψει, προσπάθησε, όμως, να του αδειάσει τις τσέπες. Είτε γιατί δεν ήθελε να τον αναγνωρίσουμε είτε γιατί έψαχνε κάτι συγκεκριμένο. Το θύμα κάπου πρέπει να ήταν ανακατεμένο, ειδικά, δεδομένης και της εμφάνισής του, δεν μπορεί να είχε τόσα χρήματα για κείνο το χρυσό μαραφέτι.

«Μου επιτρέπετε μίαν υπόθεση, αστυνόμε;» πέταξε ξαφνικά ο Γκαρθόν.

«Ελεύθερα, αγαπητέ φίλε».

«Είναι προφανές πως πρόκειται για βεντέτα, κάποιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Απ' την εμφάνιση και απ' τα χαρακτηριστικά του τύπου δεν φαίνεται να κινούμαστε σε υψηλά κλιμάκια. Όχι, στοχεύουμε χαμηλότερα. Θα στοιχημάτιζα πως πρόκειται για ναρκωτικά, που είναι και το συνηθέστερο. Αυτός ο φτωχοδιάβολος είναι ένα ευκαιριακό βαποράκι που κάπου μπλέχτηκε. Πήγαν να του δώσουν ένα μάθημα και το παρατράβηξαν. Η γνωστή ιστορία».

«Τότε, πιθανότατα έχει φάκελο» συμπέρανα.

«Αν όχι σαν βαποράκι, ίσως για κάποιο ασήμαντο παράπτωμα».

«Πότε θα έχουμε αποτελέσματα απ' τα δακτυλικά αποτυπώματα;»

«Σήμερα το απόγευμα».

«Πολύ καλά, υπαστυνόμε, τότε, σύμφωνα με τα λεγόμενά σας, μπορούμε να θεωρήσουμε ότι το θέμα τακτοποιήθηκε;»

«Μη βιάζεστε να λύσετε το ζωνάρι σας. Γιατί, αν όντως είναι όπως τα λέω, τότε αυτή η έρευνα είναι άλλου παπά ευαγγέλιο.

Οι υποθέσεις ναρκωτικών εμπίπτουν σε άλλων δικαιοδοσία, κι αυτοί δεν αφήνουν κανέναν ν' ανακατευτεί. Ρίχνουν πρώτα μια ματιά και, αν ο τύπος δεν είναι μπλεγμένος χοντρά, τη βάζουν στο ράφι. Δεν βαριέσαι, ένα βαποράκι λιγότερο στην απέραντη έρημο!»

Δεν αμφέβαλλα ούτε στιγμή πως είχε δίκιο. Κι αυτό όχι γιατί είχα τυφλή εμπιστοσύνη στις ικανότητες του συνεργάτη μου, αλλά οι εικασίες του ακούγονταν σωστές. Όπως και το τελικό του συμπέρασμα... Τι σημασία είχε ένα βαποράκι λιγότερο στον κόσμο; Ούτε εκείνο μπορούσε να περάσει απ' το μάτι μιας βελόνας ούτε έστω κι ένας επιπλέον πλούσιος έμπορος ναρκωτικών να πέσει στην τσιμπίδα του νόμου. Ίσως το ίδιο κιόλας απόγευμα η υπόθεση να έφευγε απ' τα χέρια μας.

«Και τώρα;»

«Τώρα επιβάλλεται μια στάση στο Καρμέλο, Πέτρα. Ερευνούμε την περιοχή και μιλάμε με τους περιοίκους. Μετά, απ' το εστιατόριο που θα φάμε, καλούμε το Εργαστήριο για τα αποτελέσματα και, αν υπάρχει ταυτοποίηση, επιστρέφουμε και ξαναρωτάμε. Δεν μπορεί να σκεφτώ κάτι άλλο».

Το Καρμέλο είναι μία παράξενη εργατική συνοικία της Βαρκελώνης. Γραφική, σκαρφαλωμένη σ' έναν λόφο, με στενά σοκάκια που θυμίζουν χωριό. Και, παρά την απλότητά της, δείχνει φιλικότερη απ' τις αλάνες των προαστίων, όπου παρατάσσονται ευθύγραμμα, άψυχα, ατέλειωτα μπλοκ πλάι στις γραμμές του τρένου ή τον αυτοκινητόδρομο. Δεν έβλεπες ακριβά εστιατόρια, υπήρχαν, όμως, αρκετά καφέ μπαρ, όπου σύχναζαν κυρίως εργάτες, όλα διακοσμημένα με την τυχαία έμπνευση ενός ιδιοκτήτη ελάχιστα επινοητικού και ποτισμένα με μιαν ανυπόφορη τσίχνα. Πρότεινα στον Γκαρθόν να τσιμπήσουμε κάτι πρόχειρο κάπου, οπουδήποτε· εκείνος, όμως, το φείριζε, λες και του είχα θίξει Τιμή, Θεό και Πατρίδα ταυτόχρονα.

«Αφού το ξέρετε, αν δεν φάω κάτι ζεστό με πιάνει πονοκέφαλος».

«Δεν επιμένω, Φερμίν, διαλέξτε εσείς».

«Θα σας αρέσουν αυτά τα γεμάτα εργάτες μπαρ, είναι όντως δημοκρατικά».

Δώσαμε πίστη στην άμεση δημοκρατία ενός μπαρ της οδού Δάντε με το όνομα Ελ Μπαρίλ. Το τραπέζι που έβαλε στο μάτι ο Γκαρθόν δεν ήταν ιδιωτικό. Καθόσουν στριμωγμένος πλάι σε κάποιον άγνωστο, όπως στα εστιατόρια του Μπάριο Λατίνο.

Οι πελάτες έμπαιναν ανά ομάδες, οι περισσότεροι απ' αυτούς ντυμένοι με φόρμα εργασίας διαφορετικού χρώματος ανάλογα με το τι επαγγέλονταν. Έπιαναν τις συνηθισμένες τους θέσεις και μας έκαναν ένα νεύμα όπως συνηθίζουν σε όσους δεν συχνάζουν εκεί.

Αμέσως άρχισαν να εμφανίζονται απ' το πουθενά πιάτα με σούπα, φασόλια με κόκκινη σάλτσα, ρώσικη σαλάτα και κουνουπίδι ογκρατέν. Αυτό που εισέπραττες απ' την περιρρέουσα ατμόσφαιρα ήταν ότι ο κόσμος ήταν αρκετά πεινασμένος και αρκούντως ικανοποιημένος. Γελούσαν, αστειεύονταν από τραπέζι σε τραπέζι και σπανίως έριχναν και μιαν αφηρημένη ματιά στον δέκτη της τηλεόρασης σε μια γωνία που μας ξεκούφαινε.

Η αλήθεια είναι ότι το μέρος ήταν συμπαθητικό, θα μπορούσες να το πεις ακόμα και ελκυστικό, αφού άφηνε χώρο στη συντροφικότητα. Ωστόσο, εκείνος ο μικρός παράδεισος αλληλεγγύης δεν ήταν ισότιμος για όλους. Κι εγώ εκεί μέσα ήμουν η μοναδική γυναίκα.

Ο Γκαρθόν βρέθηκε αμέσως στο στοιχείο του. Έφαγε το κουνουπίδι του με όρεξη, ήπια αργά το κρασάκι του και, όταν ήρθε η ώρα των αθλητικών και σώπασαν όλοι στη στιγμή, έμεινε κι εκείνος με τα μάτια καρφωμένα στην οθόνη, αποσβολωμένος απ' τα γκολ και τις ντρίπλες. Έπειτα, βάλθηκε να φλυαρεί μ'

έναν γεροδεμένο άντρα δίπλα του και κατέληξαν και οι δυο να αποκαλούν «κτήνος» τον προπονητή. Θαύμασα απεριόριστα την ικανότητά του να προσαρμόζεται στο περιβάλλον με τόση φυσικότητα.

Ήπιαμε έναν ωραιότατο καφέ ανάμεσα σ' ένα σωρό ψίχουλα και τσαλακωμένες χαρτοπετσέτες. Μόνο αφού απόφαγε και χόρτασε, ο Γκαρθόν σηκώθηκε να κάνει μια γύρα, ρωτώντας τους θαμώνες τι ήξεραν για την επίθεση που έγινε στην περιοχή τους. Δεν είχε αποτέλεσμα. Τηλεφώνησε στη Σήμανση για τα δακτυλικά αποτυπώματα. Επέστρεψε σχεδόν αμέσως, χωρίς την παραμικρή έκφραση στο πρόσωπό του που να μπορεί να μου δώσει έστω κι ένα σημάδι.

«Ε, γαμώτο» πέταξε.

«Τι έγινε;»

«Ο τύπος δεν είναι καν καταχωρισμένος».

«Κρίμα και ήταν τόσο απλό για σας. Μα γιατί πρέπει να έχει ποινικό μητρώο; Για την ώρα, είναι απλώς το θύμα».

«Το να μην είναι μαχαιροβγάλτης θα με εξέπληττε».

«Μα μπορεί να μην έχει φάκελο».

«Σχεδόν όλοι αυτοί οι μικροαπατεώνες έχουν, αστυνόμε».

Η επόμενη στάση ήταν στην οδό Γιομπρεγός 65, στο σημείο όπου εντοπίστηκε το θύμα. Μια πρώτη ματιά δεν αποκάλυψε κάτι ενδιαφέρον: εισόδους κατοικιών, έναν τσαγκάρη που επιδιόρθωνε παπούτσια και, λίγο πιο κάτω, μια κάβα όπου πουλούσαν χύμα κρασί. Όλοι οι γείτονες ήταν ενήμεροι για το μακάβριο συμβάν, αλλά, όπως είχαν δηλώσει στους ενστόλους, κανείς δεν γνώριζε το θύμα.

«Αν έμενε εδώ, όλο και κάποιος θα τον ήξερε, στη γειτονιά όλοι λίγο πολύ είμαστε γνωστοί».

Παρ' όλα αυτά, αποφασίσαμε για σιγουριά να κάνουμε έναν ακόμα γύρο. Με το που χτυπήσαμε στο πρώτο ισόγειο, σχεδόν

δεν χρειάστηκε να συνεχίσουμε· οι γυναίκες άνοιγαν μόνες τους την πόρτα, έβγαιναν στο πλατύσκαλο και μερικές φορές έρχονταν προς το μέρος μας να φλυαρήσουν και να μας προσφέρουν τη βοήθειά τους. Κάποιες απ' αυτές φορούσαν ρόμπες και ποδιές ολόσωμες ή κοντές. Έδειχναν αναστατωμένες και περίεργες αλλά και ανήσυχες, μήπως αρχίσουν να συμβαίνουν τέτοια περιστατικά στη φιλήσυχη γειτονιά τους. Δήλωναν με περηφάνια την καταγωγή τους:

«Εμείς είμαστε εργατικοί άνθρωποι. Δεν είχαμε ποτέ φασαρίες, αυτό μας έλειπε τώρα να μας κουβαληθούν όλα τα κατάρθια και να λύνουν τις διαφορές τους στους δρόμους μας».

Ήταν φανερό ότι, αν είχε κάποιος έστω και το παραμικρό στοιχείο για κείνον τον άνθρωπο, θα το κατέθετε ευχαρίστως. Από ευθιξία, θέλοντας να αποκλείσουμε κάθε πιθανότητα, συνεχίσαμε να χτενίζουμε εκείνο το καταραμένο σοκάκι για τρεις ακόμα μέρες. Χωρίς αποτέλεσμα. Κανένας δεν ήξερε τον τύπο, κανένας δεν τον είδε εκείνο το βράδυ, κανένας δεν άκουσε κάτι παράξενο τη νύχτα προς ξημερώματα της 17ης Οκτωβρίου. Το ενδεχόμενο να τον χτύπησαν κάπου αλλού και να τον μετέφεραν εκεί γινόταν όλο και πιο πιθανό. Γιατί, όμως, εκεί; Αυτός ήταν ένας άγνωστος παράγοντας γύρω απ' τον οποίο δεν μπορούσες να κάνεις και πολλές εικασίες. Το συγκεκριμένο σημείο ήταν κάπως απόμερο και κακοφωτισμένο τη νύχτα κι αυτό ήταν από μόνο του αρκετό για να το επιλέξουν.

Μόνο τρεις μέρες μετά, συνειδητοποιήσαμε ότι χάσαμε τρεις μέρες –και μάλιστα τις πρώτες τρεις μέρες!–, οι οποίες αποδεικνύονται συνήθως καθοριστικές για την επίλυση μιας υπόθεσης. Στη διάρκεια αυτού του υποτιθέμενου πολύτιμου χρόνου, συχνάσαμε επίσης στο Βαλ ντ' Εβρόν για να μάθουμε αν άλλαξε κάτι στην κατάσταση του ασθενή ή αν τον επισκέφτηκε κάποιος. Όμως όχι, η Ωραία Κοιμωμένη παρέμενε απαθής και μόνη. Ήταν

θλιβερό. Να χάσει κανείς όλη του την οικογένεια στην πορεία της ζωής του είναι κατανοητό, να μην έχει, όμως, μήτε έναν φίλο ν' ανησυχεί για την τύχη του είναι απογοητευτικό.

Συνήθως πηγαίναμε να τον δούμε τ' απογεύματα. Και παρότι η επίθεση ήταν ακόμη σχετικά πρόσφατη, τα αιματώματα στο πρόσωπό του είχαν αρχίσει να υποχωρούν, οπότε τα χαρακτηριστικά του διακρίνονταν πιο καθαρά. Το πρόσωπό του ήταν καταρρακωμένο, πιθανόν λόγω των πράξεών του, σαν το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι. Στο μεταξύ, ο Γκαρθόν χάζεψε απ' το παράθυρο, έπιανε την κουβέντα με τους γέρους στα διπλανά κρεβάτια και καμιά φορά κατέβαινε στην καφετέρια. Εγώ περνούσα την ώρα μου χωρίς να παίρνω τα μάτια μου απ' τον τύπο, που βρισκόταν μόνιμα σε βαθύ ύπνο.

«Έτσι που πάτε στο τέλος θα τον ερωτευτείτε» μου είπε μια μέρα ο υπαστυνόμος.

«Μπορεί να είμαι και το πρώτο άτομο στη ζωή του, πού ξέρετε;»

Σήκωσε τους ώμους του σκυθρωπός.

«Μη γίνεστε συναισθηματική».

«Μα πώς είναι δυνατόν να μην αντιλήφθηκε κανείς την εξαφάνισή του;»

«Ένα σωρό άνθρωποι εξαφανίζονται απ' τη μια στιγμή στην άλλη και δεν τους παίρνει κανείς είδηση: ηλικιωμένοι που η Αστυνομία τούς βρίσκει δυο μήνες μετά απ' τη δυσοσμία, ζητιάνοι που τα τινάζουν στην είσοδο του μετρό, γριές που χάνουν τα λογικά τους και περνάνε χρόνια σε κάποιο ψυχιατρείο χωρίς ποτέ να εμφανιστεί ούτε ένας συγγενής... τι να σας λέω!»

«Τον λυπάμαι. Στην κατάστασή του είναι πλήρως εξαρτημένος απ' τους άλλους κι αυτό είναι τρομερό. Δείτε, οι νοσοκόμες δεν τον ξύρισαν και στο μαλλί του φάνηκε η άσπρη ρίζα».

«Μπα, ούτε που θα το πάρει είδηση».

Και μ' αυτή την κοινοτοπία ο Γκαρθόν έκλεισε το θέμα. Ήταν φανερό ότι, κι αυτός όπως και οι άλλοι, δεν έδινε μία για τον τύπο μήτε έτρεφε την παραμικρή συμπάθεια.

Στην επιστροφή μας στο τμήμα μάς περίμενε μια μικρή έκπληξη. Ο αξιωματικός Πινίγια της Δημοτικής Αστυνομίας είχε κάτι που πιθανόν μας ενδιέφερε. Στη Σιουτάτ Μπέλια, την παλιά πόλη, μας ειδοποίησαν πως, εδώ και τρεις ακριβώς μέρες, ένας σκύλος αλυχτούσε και έκλαιγε μόνος προφανώς σ' ένα διαμέρισμα. Πήγαν εκεί, άνοιξαν την πόρτα μ' εισαγγελική εντολή και βρήκαν τον έρημο μπάσταρδο να λιμοκτονεί από πείνα και δίψα. Οι γείτονες δεν ήξεραν το παραμικρό για τον ενοικιαστή· πλην του ότι ήταν μεσήλικας και ότι τον έβλεπαν τόσο σπάνια, που με δυσκολία θα τον αναγνώριζαν. Σφράγισαν το διαμέρισμα και μετέφεραν τον σκύλο σ' ένα δημοτικό κατάλυμα. Αν σε διάστημα δύο ημερών δεν τον ζητούσε κανείς, θα κατέληγε σε καταφύγιο.

Ο Πινίγια ήταν σίγουρος πως το σπίτι ανήκε στον άνθρωπό μας, οπότε εντόπισε τον ιδιοκτήτη και μας τον έφερε για ανάκριση.

«Απ' τους γείτονες δεν πρόκειται να βγάλετε τίποτα, αστυνομέ· ακόμα και αν τον ήξεραν μιαν ολόκληρη ζωή, πάλι δεν θα σας το έλεγαν. Είναι ζόρικη γειτονιά».

Ο αξιωματικός ήξερε πάρα πολύ καλά τι έλεγε. Παρ' όλα αυτά, στείλαμε κάποιον να ξανακάνει ερωτήσεις, όσο εμείς επικεντρωνόμασταν στην υποτιθέμενη κατοικία του θύματος. Ο ιδιοκτήτης του διαμερίσματος, στον οποίο ανήκε κάποτε όλο το συγκρότημα, είχε μιαν απ' τις πιο εμετικές φάτσες που μπορούσα να θυμηθώ. Ντυμένος μ' ένα δερμάτινο σακάκι και με χρυσά δαχτυλίδια σχεδόν σε όλα του τα δάχτυλα, δεν μπήκε στον κόπο ούτε καν να χαμογελάσει ή να χαιρετήσει.

«Μα αφού το είπα και στο τηλέφωνο στα παιδιά της Δημοτικής, τη διαχείριση των ακινήτων μου την έχει το μεσιτικό γραφείο Ούρμπε».

«Δεν είδατε ποτέ τον ενοικιαστή σας; Ούτε όταν υπογράψατε το συμβόλαιο;»

«Όχι, το γραφείο έκλεισε τη συμφωνία. Εκείνοι βρήκαν τον τρελάρρα, του έδωσαν το συμφωνητικό και πήραν την προκαταβολή. Ύστερα, μου έστειλαν μια φωτοτυπία του συμβολαίου κι ένα σημείωμα που έγραφε: “Ο Ιγνάθιο Λουθένα Παστόρ είναι ο νέος σας ενοικιαστής”. Αυτό ήταν όλο».

«Πότε έγινε αυτό;»

«Πριν από τρία χρόνια».

Πρόσεξα τα σχεδόν λιωμένα παπούτσια του.

«Θ’ αναρρώσει;» ρώτησε.

«Δεν το ξέρουμε».

«Μου δίνετε τη διεύθυνση της οικογένειάς του;»

«Δεν έχει οικογένεια».

«Και ποιος θα μου πληρώνει εμένα το νοίκι όσο είναι στο νοσοκομείο; Μπορώ, τουλάχιστον, να βρω άλλον ενοικιαστή;»

«Ούτε να το σκέφτεστε. Όσο διαρκεί η έρευνα, το διαμέρισμα θα παραμείνει σφραγισμένο».

«Α, μα βγάζω κι εγώ πέντε δεκάρες απ’ όλους αυτούς τους φουκαριάρηδες που κουβαλιούνται εδώ. Άραβες, μαύροι· καμιά φορά διώχνουμε και κανέναν επειδή δεν πληρώνει. Τι νομίζετε ότι είμαι, κάνας παραλής; Κληρονόμησα τούτο το ρημάδι σ’ αυτή την άθλια περιοχή, μα δε βγάζω ούτε τα προς το ζην. Αν ήταν στο χέρι μου, θα το πουλούσα».

«Πλήρωνε τακτικά ο Λουθένα;»

«Ναι, και αφού όλα πήγαιναν ρολόι, σίγουρα κάτι έτρεχε».

«Ξέρετε αν ήταν μπλεγμένος με ναρκωτικά;»

Άρχισε να χάνει την υπομονή του.

«Μα, αφού σας είπα, δεν ξέρω τίποτα, δεν είδα ποτέ αυτό τον άνθρωπο στη ζωή μου. Είναι πολύ απλό· ένας τύπος που τυχαίνει να είναι ενοικιαστής μου έφαγε ένα γερό μπερντάκι, σωστά; Λοιπόν, είτε πουλούσε ναρκωτικά είτε ήταν τσιράκι και κάποιος άλλος έκλεισε τους λογαριασμούς... Μπορεί να έγινε οτιδήποτε, καταλάβατε; Ό,τι και να ήταν όμως, εγώ δεν πρόκειται να το μάθω ποτέ».

Το μεσιτικό γραφείο Ούρμπε ήταν τελικά αυτό που θα μας έλυνε τον γρίφο αν η Ωραία Κοιμωμένη μας ήταν ο Ιγνάθιο Λουθένα Παστόρ. Μια νεαρή μάς πληροφόρησε πως το συγκεκριμένο συμβόλαιο το έκλεισε κάποια υπάλληλος που δεν εργαζόταν πλέον εκεί.

«Ωραία, κανένα πρόβλημα, δώστε μας τη διεύθυνσή της, θέλουμε απλώς ν' αναγνωρίσει κάποιον» πρότεινε ο Γκαρθόν.

«Το θέμα είναι ότι η Μάρι Πίλι πριν από έναν χρόνο παντρεύτηκε, παράτησε τη δουλειά και πήγε να ζήσει στη Θαραγόσα».

«Δεν έχετε κάποια διεύθυνση ή τηλέφωνο;»

«Όχι, είπε πως θα μας έγραφε και πως θα ήμασταν σε επαφή· αλλά ξέρετε τώρα πώς είναι αυτά τα πράγματα...»

Ο Γκαρθόν είχε αρχίσει να απογοητεύεται.

«Και δεν επικοινωνήσε κανείς από τότε με τον ενοικιαστή; Δεν πήγε κανείς να εισπράξει το νοίκι; Δεν τον ξαναείδε ποτέ κανείς;»

Το κορίτσι φαινόταν όλο και πιο επιφυλακτικό.

«Όχι».

«Θα έχετε, όμως, το όνομα της τράπεζας, τον αριθμό λογαριασμού του».

«Ούτε· ο συγκεκριμένος πελάτης έστειλε μιαν επιταγή κάθε δύο του μήνα και, επειδή ήταν πάντα συνεπής...»

«Και η διεύθυνση του αποστολέα ήταν, βέβαια, αυτή του

διαμερίσματος» επισήμανε ο Γκαρθόν, έτοιμος να την κατασπαράξει.

«Μάλιστα» ψέλλισε ξεψυχισμένα το κορίτσι και, με τον φόβο ποιος ξέρει ποιων επιπτώσεων, βιάστηκε να προσθέσει: «Εί-ναι όλα νόμιμα».

«Δείξτε μας το συμβόλαιο».

«Δεν ξέρω πού είναι».

«Ωραία, τώρα έχω όλη την εικόνα. Νοικιάζετε διαμερίσματα σε παράνομους μετανάστες ή ανθρώπους δίχως χαρτιά χωρίς να φαίνεται πουθενά, έτσι;»

«Καλύτερα να μιλήσετε με το αφεντικό μου».

«Μην ανησυχείτε, θα ενημερώσω το αρμόδιο τμήμα να στεί-λει κάποιον να ερευνήσει τι τρέχει εδώ πέρα».

Το κορίτσι αναστέναξε, ξέροντας ότι, αργά ή γρήγορα, η απάτη θ' αποκαλυπτόταν.

Στο αυτοκίνητο, ο Γκαρθόν ήταν εκτός εαυτού:

«Ε, αυτό πια παραπάει! Δεν λένε ότι είμαστε όλοι φακελω-μένοι, ότι τ' όνομά μας φιγουράρει σ' ένα σωρό λίστες, ότι κα-ταγράφονται ακόμα και οι πιο κρυφές μας σκέψεις; Λοιπόν όχι, τίποτα απ' όλα αυτά δεν ισχύει, μπορεί να ζούμε και εκατό χρόνια στο ίδιο μέρος και κανείς να μην ξέρει τη φάτσα μας, σαν να μην υπάρχουμε».

«Ηρεμήστε, Φερμίν. Ας δούμε αν έβγαλε κάτι ο Πινίγια απ' τους γείτονες».

Ο Πινίγια ήταν κατηγορηματικός: απολύτως τίποτα. Κανείς δεν αναγνώρισε τον τραυματία απ' τη φωτογραφία του νοσο-κομείου, κανείς. Ούτε στο ληξιαρχείο υπήρχε αυτό τ' όνομα.

«Κάντε κι εσείς μια προσπάθεια, η Αστυνομία τρομάζει συ-νήθως περισσότερο τον κόσμο απ' τους άντρες της Δημοτικής· αν και πολύ αμφιβάλλω, είναι τόσο εύκολο να ισχυριστείς πως δεν γνωρίζεις κάποιον! Πού να μπλέκεις τώρα;»

«Ο σκύλος που ήταν στο σπίτι πού βρίσκεται;» ρώτησα.

«Στην αποθήκη».

«Μπορούμε να τον δούμε;»

Οι δυο άντρες με κοίταξαν εμβρόντητοι με απορία.

«Θα ήθελα να τον ανακρίνω» αστειεύτηκα.

Ο Πινίγια έβαλε τα γέλια:

«Αν περνούσε απ' το χέρι μου θα τον καταδικάζα σε ισόβια!

Το να 'χεις σκυλιά στο τμήμα είναι μεγάλο μπέρδεμα, πιστέψτε με».

Μας οδήγησε σε μια μεγάλη αποθήκη στο υπόγειο. Τα πιο ετερόκλητα αντικείμενα ήταν στοιβαγμένα σε κάτι τεράστια ράφια από νοβοπάν. Σε μια γωνιά, απομονωμένη μ' ένα μεταλλικό πλέγμα, πλάι σ' ένα μπολ με σκυλοτροφή και ένα άλλο με νερό ήταν κουλουριασμένος ένας σκύλος. Μόλις μας είδε, πετάχτηκε πάνω και βάλθηκε να γαβγίζει με όλη του τη δύναμη.

«Να τος ο μπάσταρδος! Όπως βλέπετε δεν έχει χάσει ακόμη το ηθικό του».

«Τι άσχημος που είναι ο άτιμος!» πέταξε ο Γκαρθόν.

Και όντως ήταν. Αδύνατος, αυτιάς, μικρόσωμος και στροβοκάνης, μαλλιαρός μ' ένα τρίχωμα σκέτη τζίβα. Ωστόσο, κάτι στο βλέμμα του μου κέντρισε την προσοχή. Πέρασα το χέρι μου μέσα απ' τα κάγκελα και του χάιδεψα το κεφάλι. Αμέσως ένωσα στη ρώγα των δακτύλων μίαν ευχάριστη ζέστη. Το ζώο μου 'ριξε ένα συλλογισμένο βλέμμα κι ένα ειλικρινές γλείφιμο.

«Είναι συμπαθητικός» αποφάνθηκα. «Ετοιμάστε τον, αξιωματικέ, θα τον πάρουμε μαζί μας. Θα τον χρειαστούμε στην έρευνα».

Ο Πινίγια δεν αντέδρασε, ο Γκαρθόν, όμως, έμεινε αποσβολωμένος. Στράφηκε προς το μέρος μου:

«Δεν μου λέτε, αστυνόμε, τι διάβολο υποτίθεται πώς θα τον κάνουμε εμείς αυτό τον κόπρο;».

[Σκοτεινό, ιδιαίτερο και αφοπλιστικά αστείο, ένα αστυνομικό μυθιστόρημα που θα ενθουσιάσει τους ζωόφιλους και όχι μόνο. **]** PUBLISHERS WEEKLY

Σε μια συνοικία της Βαρκελώνης ένας περιθωριακός τύπος με μοναδική του συντροφιά έναν παράξενο στην όψη σκύλο, τον Εφιάλτη, πέφτει θύμα άγριου ξυλοδαρμού. Τη διαλεύκανση αυτής της φαινομενικά απλής υπόθεσης αναλαμβάνουν η επιθεωρήτρια Πέτρα Ντελικάδο με τον συνεργάτη της αστυνόμο Γκαρθόν. Όμως στην προσπάθειά τους να ακολουθήσουν τα ίχνη του θύματος θα έρθουν αντιμέτωποι με εξαιρετικά παράδοξα στοιχεία: ο Λουθένα συναλλασσόταν με το πανεπιστήμιο πουλώντας σκυλιά για τη διενέργεια πειραμάτων. Κρύβονται, άραγε, πίσω από την υπόθεση μεγάλες φαρμακευτικές εταιρείες με ύποπτη δράση; Η ανακάλυψη ενός μεγάλου χρηματικού ποσού στο ερημωμένο διαμέρισμα του θύματος δεν θα τους δώσει τις απαντήσεις που χρειάζονται, αλλά θα θέσει και νέα ερωτήματα στην έρευνά τους.

Το ορφανό σκυλί, μια αυστηρή εκπαιδευτριά σκύλων, η ιδιοκτήτρια ενός εξειδικευμένου βιβλιοπωλείου με εκδόσεις που αφορούν ζώα καθώς κι ένας γοητευτικός κτηνίατρος θα βοηθήσουν το δίδυμο των αστυνομικών στην έρευνά τους στον σκοτεινό κόσμο της παράνομης διακίνησης σκύλων.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΡΙΑΣ ΠΕΤΡΑ ΝΤΕΛΙΚΑΔΟ

[Δεν υπάρχει τίποτα πιο ικανοποιητικό για έναν φαν του αστυνομικού από το να ανακαλύπτει ένα νέο πρωταγωνιστικό δίδυμο αστυνομικών με εκπληκτική χημεία. Η Alicia Giménez Bartlett μάς προσφέρει ακριβώς αυτή την ικανοποίηση με αυτό το βιβλίο. **]** PHILADELPHIA INQUIRER

ISBN 978-618-03-0466-4

9 786180 304664

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80466

**APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)**